

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑ ΓΚΟΥΛΙΕΛΜΙΝΕΤΤΙ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ο τραπεζίτης Λαμπέρτο Άπρε στάθηκε δίπλα στο αυτοκίνητο, μ' ένα παράξενο χαμόγελο:

— Σε ζηλεύω, είπε του φίλου του Πάολο Λαμάρρα. Έσύ μπορείς να πας να περάσης έναν ολόκληρο μήνα στο Λίντο, ενώ εγώ... δουλειές, όλο δουλειές, συνεδριάσεις με τους μετόχους, ισολογισμούς και τὰ παρόμοια. Άς εἶνε, όλοι οἱ άνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ εἶνε εὐτυχισμένοι... Έτσι εἶνε ὁ κόσμος! Ὡστόσο, μιὰ καὶ θὰ πᾶς ἐκεῖ κάτω, θὰ ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ κάτι...

— Ά, μὰ λέγε λοιπόν! ἔκανε ὁ Λαμάρρα, χάνοντας τὴν ὑπομονή του. Τί τρέχει;

— Νὰ, ἐκεῖ πέρα στὸ Λίντο πῆγε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι της κ' ἡ γυναῖκα μου. Ξέρεις... Μένει στὴ βίλλα μας, στὴ «Χρυσόμυγα». Μιὰ καὶ θὰ εἶσαι λοιπὸν ἐκεῖ, ἔχε λιγάκι τὸ νοῦ σου στὴν γυναῖκα μου. Έγώ, ὁ δύστυχος, δὲν μπορῶ νὰ φύγω οὔτε μιὰ ὥρα ἀπὸ τὸ Μιλάνο. Ἡ Βάντα πάλι, ἡ γυναῖκα μου, ἔχει τὴ συνήθεια νὰ μὴ γράφῃ ποτέ της ἕνα γράμμα. Τῆς ἀρέσουν τὰ λακωνικὰ τηλεγραφήματα: «Εἶμαι καλά». Κι' αὐτὸ εἶνε ὅλο. Μὰ εἶμαι περιέργος νὰ μάθω τί κάνει ὁλομόναχῃ ἐκεῖ πέρα; Ποιὸν συναναστρέφεται; Δὲν ἔχω ἰδέα! Οὔτε ἄλλωστε μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ρωτήσω ἕνα ξένο. Μόνο ἕνας ἀδελφικὸς φίλος σὰν κι' ἐσένα μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ...

—... νὰ σοῦ κάνῃ τὸν κατὰσκοπο! φώναξε ὁ Λαμάρρα. Θαυμάσια! Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε τώρα!.. Μὰ, ἔλα, μὴ χαλᾶς τὰ μούτρα σου... Θὰ κάνω αὐτὸ πὺ θέλεις. Μείνε ἡσυχος: θὰ προσέχω τὴ γυναῖκα σου...

Κι' ὁ Πάολο Λαμάρρα ξεσπώντας σ' ἕνα ἡχηρὸ γέλιο ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή. Σὲ λίγο, ἡ κούρσα του χάθηκε στὸ βάθος τοῦ δρόμου, μέσα σ' ἕνα ἄσπρο σύννεφο σκόνης.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ Λαμάρρα, μόλις ἔφτασε στὸ Λίντο πῆγε νὰ κατασκοπεύσῃ λιγάκι τὴ «Χρυσόμυγα». Μὰ μόλις ἔφτασε στὸ ἀκρογιάλι, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη. Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ δροσερὴ θάλασσα ἡ ὡμορφὴ Βάντα.

— Πάολο, ἐσύ εἶσαι: φώναξε κατὰπληκτη.

— Έγώ εἶμαι, κυρία μου, ἔκανε κείνος σαστίζοντας.

Καὶ ντράπηκε πὺ εἶχε ἀναλάβῃ νὰ κατασκοπεύσῃ μιὰ τέτοια πεντάμορφῃ γυναῖκα.

— Εἶδες τὸν ἄνδρα μου; τὸν ρώτησε ἡ Βάντα, ρίχνοντας πάνω ἀπὸ τὸ μαγιοῖ της ἕνα διαφανὲς μπουρνούζι.

— Εἶμαστε μαζὺ ἐχθὲς, τῆς ἀπάντησε ὁ Λαμάρρα. Μιλοῦσε γιὰ σὰς μὲ τόση νοσταλγία, μὲ τόσον ἔρωτα...

— Ὁ ὑποκριτής! ἔκανε ἡ Βάντα. Έχει βρῇ τὴν ἐλευθερία του. Θὰ ἔχῃ κάνει ὁλόκληρο χαρέμι ἀπὸ χορεύτριες! Έλα, Πάολο, ξέρω πολὺ καλά τὶς μουνταριές του. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ πέρα μονάχῃ: γιὰ νὰ ἡσυχᾶσω...

Ὁ Λαμάρρα δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ κι' ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Ἡ Βάντα εἶχε δίκιο. Ὁ φίλος του Ἀπρε ἦταν ὁ μεγαλύτερος γλεντζές τοῦ Μιλάνου.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ἄρχισαν νὰ βλέπωνται ταχτικὰ πότε στὸ Λίντο καὶ πότε στὰ νυχτερινὰ κέντρα του. Μὰ ἡ συντροφιά τῆς Βάντας ἦταν ἐπικίνδυνῃ. Ὁ Λαμάρρα δὲν ἄντεχε στὸν πειρασμό. Κ' ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου του ἦταν μιὰ μοιραία ὡμορφιά: μιὰ γόησσα. Ὁ κατὰσκοπος, λοιπὸν, ὅταν κατάλαβε πὺς ἔχανε ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ ὅπλα του, λιποτάχτησε κι' ἐξαφανίσθηκε ἀπ' τὴν «Χρυσόμυγα».

Ένα μεσημέρι, ὥστόσο, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ θάλασσα,

βρέθηκε πάλι μπροστὰ στὴ Βάντα.

— ὦ, Πάολο! ἔκανε κείνη γελώντας. Νόμιζα πὺς σ' ἔκλεψαν ἡ σειρήνες...

— Κι' ὅμως, καθὼς βλέπετε, βγαίνω ἀπὸ τὴ θάλασσα σὰν Τρίτωνας!... τῆς ἀπάντησε ὁ Λαμάρρα εὐθυμα, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Μπα! Σὰς μαύρισε, βλέπω, ὁ ἥλιος! Ἄν κ' εἶσατε ξανθειὰ, ἔχετε τώρα κάτι τὸ ἀνατολίτικο...

— Σὰν τὸν μελαψὸ Ἀλῆ! τοῦ εἶπε γελώντας πάλι ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀπρά.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ μελαψὸς Ἀλῆς; ἀπόρησε ὁ Λαμάρρα.

— Ένας λεβαντῖνος... ἐξήγησε ἡ Βάντα, τραβώντας γιὰ τὴ βίλλα της. Δὲν ξέρω, σ' ἀλήθεια, ἂν εἶνε Τούρκος, Ἀραβας ἢ Βεδουῖνος. Ἐκεῖνο πὺ βλέπω εἶνε ὅτι εἶνε φλογερὸς κι' ὅτι μὲ πολιορκεῖ τώρα μιὰ ὁλόκληρῃ βδομάδα. Έ, ναι, εἶνε ἕνας ὠραίος ἄνδρας!..

Ὁ Λαμάρρα συλλογίσθηκε ἀμέσως τὴν ἀποστολή του. Ἡ Βάντα τὸν κάλεσε νὰ πάρουν μαζὺ στὴ βεράντα της ἕνα ἀναψυκτικὸ κι' ἐκεῖ τότε τοῦ ἐξωμολογήθηκε τὸ μυστικὸ της.

— Πάολο, τοῦ εἶπε, δὲν θέλω νὰ σοῦ κρύψω πὺς μοῦ ἀρέσει αὐτὸς ὁ Ἀλῆς...

Ὁ Λαμάρρα, πὺ λάγρευε τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του, χλώμιασε ἀπὸ τὴ λύσσα του. Μὲ ἦταν δυνατὸν; Ἀγαποῦσε τὸν Ἀλῆ; Αὐτὸν τὸν λεβαντῖνο;

— Σὰς ἀρέσει μόνο; τὴν ρώτησε. Μήπως ἐκτεθήκατε, Βάντα; Μήπως δεχθήκατε...

— Ναι δέχθηκα ἕνα ραντεβού του... ὡμολόγησε ἡ μοιραία ὡμορφιά. Τὶς ἡμέρες πὺ ἐξαφανισθήκατε ἀπὸ τὸ Λίντο, ὁ Ἀλῆς ἔγινε σκιά μου καὶ μὲ σαγήνεψε μὲ τὸ κόρτε του. Δέχθηκα λοιπὸν ἕνα ραντεβού του. Θάρρη ἀπόψε στὴ βίλλα, τὰ μεσάνυχτα...

Ὁ Λαμάρρα τινάχτηκε ὀρθίος σὰν τρελλός.

— Θάρρη ἐξάπαντος; φώναξε ἔξαλλος.

— Έξάπαντος!... ἔκανε εἰρωνικά ἡ Βάντα. Κανείς δὲν ξέρει τίποτε... Ἄν στίς δώδεκα παρὰ τέταρτο φτά-

σῃ ξαφνικά ὁ ἄνδρας μου; Τὸ ραντεβού μας φυσικὰ θὰ πάῃ χαμένο!...

— Καὶ ἀπὸ τώρα ὡς τὰ μεσάνυχτα τί θὰ κάνετε; ρώτησε ὁ Λαμάρρα.

— Τίποτε! Θὰ περιμένω... τοῦ ἐξήγησε μὲ ἀπλότητα ἡ Βάντα.

Κι' ἐπρόσθεσε:

— Ἀλλωστε, θὰ ἔχω τὴν εὐχάριστη συντροφιά σας...

— Μὲ συγχωρεῖτε! ξέσπασε ὁ Λαμάρρα. Έμένα νὰ μὲ ἀφήσετε ἡσυχὸ! Δὲν μπορῶ ν' ἀναλάβω νὰ παίξω ἕνα τόσο ἡλίθιο ρόλο!..

— Περιέργο!... ἔκανε ἡ Βάντα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὺς ζηλεύετε...

— Έγώ; Τί ἰδέα!.. ψιθύρισε σαστισμένος ὁ Λαμάρρα καὶ κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση, ἔφυγε ἀπὸ τὴ βίλλα.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν εὑρίσκε ἡσυχία πουθενά. Κλείσθηκε στὸ ξενοδοχεῖο, κατέβηκε στὸ μπάρ, βγήκε στὴν «πλάζ» κι' ὅταν νύχτωσε, ἄρχισε νὰ πηγαίνει σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν «Χρυσόμυγα». Πρῶτα κάθησε σ' ἕνα παραθαλάσσιο μπάρ, ἕνα χιλιόμετρο πρὶν ἀπὸ τὴ βίλλα. Ὑστερα

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 55)

Βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 47)

πηγε σ' ένα υπαίθριο ντάνσιγκ και τέλος κατά τις έντεκα ή ώρα βρέθηκε στο μικρό καφενείο του δάσους, λίγο πιο πέρα από την «Χρυσόμυγα». Από εκεί ο Λαμάρρα εθλεπε όλα τα παράθυρα και την είσοδο της βίλλας.

Στις έντεκα και μισή, ή μικρή ορχήστρα του έξοχικού κέντρου άρχισε να παίζει μια παθητική σερενάτα που του φάνηκε σαν κοροϊδία. Δάγκωσε ωστόσο τα χείλη του και περίμενε. "Αξαφνα, όλα τα φώτα της βίλλας έσβυσαν και δεν έμεινε φωτισμένο παρά μόνο ένα παράθυρο στο επάνω πάτωμα: εκεί ήταν το δωμάτιο της Βάντας.

Ο Πάολο Λαμάρρα δεν μπόρεσε πειά να συγκρατηθή περισσότερο. Τα νεύρα του ήταν τεταμένα σαν να έπρόκειτο να σπάσουν. Σηκώθηκε λοιπόν απότομα και σαν τρελλός τράβηξε προς τη βίλλα. Στην πόρτα της χτύπησε το κουδούνι και περίμενε. Από το σκοτεινό παράθυρο του ίσογειού παρουσιάσθηκε το πρόσωπο μιας καμαριέρας, που μόλις είχε ξυπνήσει, ενώ στο φωτισμένο μπαλκόνι βγήκε σαν μια άγγελική όπτασία ή πεντάμορφη Βάντα.

— "Ελαβα ένα τηλεγράφημα από τον Λαμπέρτο! της φώναξε τότε ο Λαμάρρα δίχως να ντρέπεται διόλου για το ψέμα του. "Εχω να σάς πω κάτι!...

Η Βάντα δεν του απάντησε αμέσως. Κύτταξε γύρω για να βεβαιωθεί πως ήταν έρημιά κ' ύστερα με την κρυστάλλινη φωνή της, του είπε:

— "Ελάτε άπάνω.

Ο Λαμάρρα μπήκε στο χώλ κι' ενώ ή καμαριέρα γύριζε στο δωματιό της, ανέθηκε γρήγορα τη σκάλα και βρέθηκε μπροστά στο δωμάτιο της Βάντας. Εκείνη τον περίμενε ξαπλωμένη στο ντιβάνι. Στα χείλη της άνοιξε ένα πονηρό, μα κ' είρωνικό χαμόγελο.

— Βάντα, άγάπη μου... στέναξε ο Λαμάρρα κι' έσβυσε το φως.

— "Αλή μου! του απάντησε εκείνη ξεσπώντας σ' ένα ήχηρο γέλιο.

Ο Λαμάρρα κατάλαβε αμέσως πως είχε πέσει στην παγίδα σαν άρχάριος. Ο "Αλής ήταν ένα δόλωμα... Ο "Αλής δεν ένδιέφερε διόλου τη Βάντα. Αυτόν περίμενε, τον Πάολο, τον Λαμάρρα κι' όχι τον "Αλή!

Μά τί έπείραζε; Η παγίδα ήταν τόσο ευχάριστη! Κι' όταν έσφιξε στην άγκαλιά του τη γλυκειά Βάντα, κατάλαβε πως καμιά φορά δεν υπάρχει πιο τρελλή περιπέτεια στη ζωή από το ρόλο του κατασκόπου ενός συζύγου!...

ΑΜΑΛΙΑ ΓΚΟΥΛΙΕΛΜΙΝΕΤΤΙ

ΕΓΩ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 32)

χαν έξαντλήσει τον οργανισμό μου.

Μια μέρα με μετέφεραν έτοιμοθάνατο στο νοσοκομείο. Ήταν τόσο σοβαρή ή κατάσταση μου, που όλοι οι γιατροί με είχαν ξεγράψει. Θα σωζόμουν μόνο αν γινόταν ένα θαύμα και έπεφτε ο πυρετός. Κι' αυτό το θαύμα έγινε χάρις στις περιποιήσεις αυτής της ξανθής Παναγίας. Είκοσι νύχτες ξαγρυπνησε στο προσκέφαλό μου και πρόσεχε να μην ανεβαίνει ή θερμοκρασία μου. "Ετσι ή άρρώστεια μου υπεχωρίσε και κατάφερα να γλυτώσω από τα νύχια του θανάτου. Αυτή ή ιστορία μου όμως μ' έκανε να σκεφθώ ότι σε μερικές περιπτώσεις τα λεπτά δεν έχουν καμιά αξία. Αυτή ή νέα δεν είχε ξαγρυπνήσει κοντά μου γιατί ήξερε ότι θα πηρωθής, μα γιατί δεν ήθελε ν' αφήση να πεθάνη ένας άνθρωπος, άφοι μπορούσε να τον σώση.

Σ' αυτή τη νέα όταν έγιναι πλούσιος δεν τόλμησα να δώσω λεφτά. Κάτι τέτοιες θυσίες δεν πληρώνονται με χρήμα. Προτίμησα να διαθέσω τα κέρδη μιας ταινίας μου και να κτίσω ένα φιλανθρωπικό νοσοκομείο, στο οποίο έδωσα τόννομά της και την διώρισα διευθύντρια. Και, πράγματι, σήμερα το νοσοκομείο της Ζόζεφιν Χόλντερ λειτουργεί υποδειγματικά κι' εκπληρώνει πλήρως τον προορισμό του.

Η τρίτη χρυσή καρδιά υπάρχει ακόμη στη ζωή μου. Τρία τώρα χρόνια ζή κοντά μου έντελώς άθόρυβα, σαν μια φρόνιμη γάτα της "Αγκύρας. Είναι μια σπάνια ωμορφιά και μ' αγαπάει χωρίς κανένα συμφέρον. Ήρθε και με θρήκε στο Χόλλυγουντ όταν ή φήμη μου έφτασε ως την πόλι που έδινε παραστάσεις το τσίρκο της... Είναι ευχαριστημένη αν την έπισκεφθώ μια φορά το μήνα και πάντα με περιμένει χωρίς

ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 45)

τοφόλι του το τσέκ του Μπουόνο, με το όποιο θα ξωφλούσε τα χρέη του.

Η άγοραπωλησία είχε γίνει. Κ' ή Λάουρα άρραβωνιάστηκε τον Τζιοβάνι, αυτό το κακομαθημένο γεροντοπαλλήκαρο. Τώρα, από δω και πέρα, ήταν υποχρεωμένη να είναι ευθυμη, ν' ακούη μ' ευχαρίστησι τις φιλοφρονήσεις του και να τον περιποιηται. Κι' αυτό ήταν ένα άβάσταχτο μαρτύριο για τη Λάουρα που ήταν τόσο ωμορφη και που άγαπούσε κ' ήθελε να χαρή τη ζωή της.

Σιγά-σιγά λοιπόν άρχισε να χάνη το κέφι της, να κλαίη πικρά, ν' άδυνατίζη. Το πρόσωπό της πήρε την μελαγχολική έκφρασι μιας μάρτυρος. Ναι, καταλάβαινε πολύ καλά ότι έπρεπε να θυσιασθή για την ευτυχία της οικογενείας της, μα ή δύστυχη είχε καρδιά. Δεν μπορούσε να συνηθίση στην ιδέα ότι έπρεπε να κοροϊδεύη διαρκώς τον Τζιοβάνι. "Επειτα ή άνατροφή της κι' ο έγωϊσμός της δεν της επέτρεπαν να κάνη αυτό το πράγμα. Και την παραμονή των γάμων της, μη άντέχοντας πειά σ' αυτό το θάσανο, είπε του Τζιοβάνι:

— Σινιόρ Μπουόνο, πριν γίνω γυναίκα σας θα ήθελα να σάς όμολογήσω κάτι: Δεν μπορώ να σκέφτωμαι διαρκώς ότι ο άνδρας μου έπεσε θύμα των γονέων μου. Ναι, ναι, μη διαμαρτύρεσθε. Είσατε το θύμα. Ο πατέρας μου μη ξέροντας πως να σωθής, σάς έπιασε στ' άγκίστρι του με το δόλωμα του γάμου. Δεν τον κατηγορώ, γιατί αυτό το έκαμε για να εξασφαλίση την άνετη ζωή μας, μα πρέπει να καταλάβετε ότι δεν σάς αγαπώ κι' ότι αυτή ή θυσία σας σάς έχει κάνει να ξεπέσετε στη συνείδησί μου.

Μα ο Μπουόνο της χείδεψε με τρυφερότητα τα μαλλιά και της ψιθύρισε:

— Μικρούλα Λάουρα, ο πατέρας σου είναι ο πιο τίμιος άνθρωπος του κόσμου. Πριν να του ζητήσω το χέρι σου μου όμολόγησε την οικονομική κατάστασί του και προσπάθησε να με πείση να μη σε παντρευθώ. Μα έγω σ' αγαπώ πολύ, Λάουρα, και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου, γιατί είσαι ή ζωή μου. Χωρίς έσένα δεν μπορώ πειά να ζήσω. Πρέπει να ξέρης ότι ή πείρα της ζωής μου δίδαξε ότι δεν πρέπει κανείς την ευτυχία του να την αφήνη να του ξεφεύγη από τα χέρια του. "Εστω δεν μ' αγαπάς. "Εγώ όμως σε λατρεύω. Κ' ή ιδέα ότι σ' όλα τα υπόλοιπα χρόνια μου θα θρίσκωμαι κοντά σου, με κάνει ευτυχισμένο. Ο γάμος μας δεν θα σε δεσμεύση σε τίποτε. Μπορεί να κάνης ό,τι θέλεις. Μόνο θα σε παρακαλέσω να μη με περιφρονής. Δεν σ' άγόρασα από τον πατέρα σου. Σε κάνω γυναίκα μου γιατί σ' αγαπώ και γιατί έσύ θα είσαι το τελευταίο και μοναδικό αίσημά μου. "Αλλωστε στην ήλικία μου πρέπει να πληρώνη κανείς ακόμη και την ευτυχία του.

Κι' ο Τζιοβάνι φίλησε με τρυφερότητα το χέρι της Λάουρας. Ναι, καταλάβαινε ότι θα γίνονταν ένας κωμικός σύζυγος. Μα ήταν ικανός να υποστή όλες τις ταπεινώσεις για τη γυναίκα που λάτρευε. Για λίγη άγάπη είχε θυσιάσει την αξιοπρέπειά του, τα πάντα. Κι' ο Τζιοβάνι άλλη μια φορά πόθησε να ήταν νέος. Τότε δεν θα είχε ανάγκη να παρακαλή να τον αγαπούν. "Αλλά θα το άπαιτούσε, γιατί στα νειάτα είναι δικαίωμα ο έρωας. Μα τώρα έπρεπε να πληρώση την ευτυχία του. Και την πλήρωνε για να μπορέση τουλάχιστον να έχη το κουράγιο να ζήση.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΦΟΡΕΣΤΙ

παράπονα και χωρίς διαμαρτυρίες. Την αγαπώ; "Ισως να την αγαπώ. "Ισως πάλι να την θέλω κοντά μου γιατί είναι ή μόνη που μ' έκανε να δοκιμάσω λίγες ευχάριστες στιγμές στην πρώτη τραγική ζωή μου.

Μα όσο κι' αν πάλαιψα για ν' άναδειχθώ, ωστόσο να ξέρεπε ότι δεν κουράσθηκα. Η άγάπη των γυναικών μου άνανέωνε πάντα τις δυνάμεις μου και μου έδινε το θάρρος να νικήσω. Και, καθώς θλέπετε, το κατάφερα. Σήμερα είμαι ένας πασίγνωστος «άστέρας», μα δεν ξεχνώ ότι αυτή τη δόξα μου την όφειλω στις γυναίκες που συνάντησα στο δρόμο μου κ' ή όποιες με βοήθησαν ν' άναδειχθώ. "Εχω δίκη λοιπόν να τις αγαπώ και να τις σέβωμαι.

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ